

сълзи нѣма, а лицето ѝ ридае, сжщо както плачатъ женитѣ. Да-а! чудно куче“!

Заради тази чувствителностъ всички работници обичаха и галѣха Дамка.

Минаха четири години. Мина северното лѣто. Тундрата се покри съ снѣгъ, а отъ студа рѣката се покри съ дебела броня ледъ. За да бжде по-топло, хората затрупаха своитѣ кжщурки съ снѣгъ, на прозорцитѣ туриха дебели ледени плочи и се облѣкоха съ рунтави звѣрски кожи.

Всичко се скри, всичко очакваше зимата. Тя дойде, и нейното ледено дишане прогони слънцето за цѣли седемдесетъ дни. Дългата, безкрайна полярна нощъ започна надъ тундрата.

Тундрата се превърна въ снѣжна пустиня. Тази

Дамка придружаваше своя другаръ навсѣкжде.